

van de Europese Unie en Commissie van de Europese Gemeenschappen door B. L. Lay, vertegenwoordigd door R. Gordon, QC, en J. Keddie, Solicitor, van Dawson & Co. te Londen.

Verzoeker concludeert dat het het Gerecht behage:

- vast te stellen dat de beschikking van 13 februari 1995, waarbij de Raad en/of de Commissie met betrekking tot het verzoek van verzoeker om voor hemzelf en de groep SLOM 3-producenten een vergoedingsregeling te treffen, iedere aansprakelijkheid heeft/hebben afgewezen, nietig en/of ongeldig en zonder gevolg is, en/of bedoelde beschikking nietig te verklaren;
- vast te stellen dat de Raad en/of de Commissie heeft/hebben nagelaten uitvoering te geven aan een verordening dan wel andere maatregelen te nemen waarbij in een vergoeding voor verzoeker en de groep SLOM 3-producenten wordt voorzien;
- verweerders in de kosten te verwijzen.

Middelen en voornaamste argumenten

Verzoeker, een SLOM 3-melkproducent, klaagt erover dat de gemeenschapsinstellingen voor deze categorie melkproducenten niet hebben voorzien in een soortgelijke vergoedingsregeling als voor SLOM 1- en 2-producenten bij Verordening (EEG) nr. 2187/93 van de Raad ⁽¹⁾.

Ingevolge Verordening (EEG) nr. 2187/93 kunnen producenten aan wie overeenkomstig artikel 3 bis een specifieke referentiehoeveelheid is toegewezen krachtens Verordening (EEG) nr. 2055/93 van de Raad ⁽²⁾, geen aanspraak maken op vergoeding met betrekking tot de hun toegekende SLOM 3-quota.

De uitsluiting van de categorie SLOM 3-producenten vormt volgens verzoeker een ernstige schending van het gewettigd vertrouwen, dat voor de periode vanaf het verstrijken van een SLOM 3-quotum een vergoeding zou worden toegekend. Het verzuim om een vergoedingsregeling te treffen is in strijd met de Gemeenschapsrechtelijke beginselen inzake eerbiediging van de eigendom en non-discriminatie tussen gelijkwaardige producenten.

⁽¹⁾ PB nr. L 196 van 5. 8. 1993, blz. 6.

⁽²⁾ PB nr. L 187 van 29. 7. 1993, blz. 8.

Beroep, op 25 april 1995 ingesteld door D. G. Gage en D. J. Gage tegen Raad van de Europese Unie en Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-108/95)

(95/C 208/62)

(Procestaal: Engels)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 25 april 1995 beroep ingesteld tegen Raad

van de Europese Unie en Commissie van de Europese Gemeenschappen door D. G. Gage en D. J. Gage, vertegenwoordigd door R. Gordon, QC, en J. Keddie, Solicitor, van Dawson & Co. te Londen.

Verzoekers concluderen dat het het Gerecht behage:

- vast te stellen dat de beschikking van 13 februari 1995, waarbij de Raad en/of de Commissie met betrekking tot het verzoek van verzoekers om voor henzelf en de groep SLOM 3-producenten een vergoedingsregeling te treffen, iedere aansprakelijkheid heeft/hebben afgewezen, nietig en/of ongeldig en zonder gevolg is, en/of bedoelde beschikking nietig te verklaren;
- vast te stellen dat de Raad en/of de Commissie heeft/hebben nagelaten uitvoering te geven aan een verordening dan wel andere maatregelen te nemen waarbij in een vergoeding voor verzoekers en de groep SLOM 3-producenten wordt voorzien;
- verweerders in de kosten te verwijzen.

Middelen en voornaamste argumenten

De middelen en voornaamste argumenten komen overeen met die in zaak T-107/95.

Beroep, op 8 mei 1995 ingesteld door P. Dethlefs en 38 anderen tegen Raad van de Europese Unie en Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-112/95)

(95/C 208/63)

(Procestaal: Duits)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 8 mei 1995 beroep ingesteld tegen Raad van de Europese Unie en Commissie van de Europese Gemeenschappen door P. Dethlefs en 38 anderen, te Groven (Bondsrepubliek Duitsland), vertegenwoordigd door B. Meisterernst, M. Düsing, D. Manstetten, F. Schultze en W. Haneklaus, advocaten te Münster (Bondsrepubliek Duitsland), domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij Dupong c.s., advocaten aldaar, Rue des Bains 14a.

Verzoekers concluderen dat het het Gerecht behage:

- verweerders hoofdelijk te veroordelen, aan verzoekers ook voor de periode tussen het verstrijken van de acceptatietermijn van twee maanden, bedoeld in artikel 14 van Verordening (EEG) nr. 2187/93 van de Raad van 22 juli 1993, en 3 augustus 1994 (respectievelijk

29 juni 1994 voor drie verzoekers) rente ad 8 % van het bedrag van de hun toegekende vergoeding te betalen, met rente ad 8 % vanaf de uitspraak van het arrest;

- verweerders in de kosten te verwijzen, waaronder met name de advocatenkosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Verzoekers stellen, dat zij de hun door de bevoegde Duitse instantie aangeboden vergoeding hebben aanvaard binnen de termijn van twee maanden, bedoeld in artikel 14 van Verordening (EEG) nr. 2187/93 van de Raad inzake het vergoedingsvoorstel aan bepaalde producenten van melk of zuivelproducten die hun activiteit tijdelijk niet hebben kunnen uitoefenen. Hun schade is echter niet geheel vergoed, daar de in artikel 12 van deze verordening voorziene moratoire rente ad 8 % van het vergoedingsbedrag niet over de gehele periode is betaald waarover verzoekers er aanspraak op hadden. De Commissie heeft de gevorderde rentebetaling geweigerd met het argument, dat verzoekers hun in 1990 bij het Hof ingestelde schadeverordering te laat hebben ingetrokken.

Volgens verzoekers kan de betaling van de moratoire rente niet afhankelijk zijn van het tijdstip van intrekking van het beroep — wat een louter formele handeling is —, aangezien Verordening (EEG) nr. 2187/93 een dergelijke voorwaarde niet stelt.

Beroep, op 10 mei 1995 ingesteld door CEMENTIR-Cementerie del Tirreno SpA tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-116/95)

(95/C 208/64)

(Procestaal: Italiaans)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 10 mei 1995 beroep ingesteld tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen door Cementir-Cementerie del Tirreno SpA, te Rome, vertegenwoordigd door Roberti en Tizzano, advocaten te Napels, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ten kantore van A. Lorang, advocaat aldaar, Rue Albert 1er 51.

Verzoekster concludeert dat het het Gerecht behage:

- de in de brief van de Commissie van 2 maart 1995 neergelegde afwijzende beschikking nietig te verklaren;
- de Commissie in de kosten te verwijzen.

Middelen en voornaamste argumenten

In het kader van het tegen de Europese cementproducenten ingestelde onderzoek (zaken IV/33.126 en IV/33.322 — Cement) had de Commissie Cementir verzocht, de gegevens te verstrekken betreffende de omzet van grijs cement (en klinker) voor de jaren 1992 en 1993. Ter voldoening aan bovenbedoeld verzoek deelde Cementir de Commissie cijfers mee waarin ten onrechte bedragen waren opgenomen betreffende de levering van goederen en diensten die niets uitstaande hadden met de verkopen van grijs cement (en klinker). Cementir ontdekte de vergissing eerst bij bestudering van de beschikking waarmee bovenvermeld onderzoek werd afgesloten (Beschikking 94/815/EG van de Commissie ⁽¹⁾). Cementir deelde de Commissie mee, dat de gegevens die zij de Commissie had verstrekt met betrekking tot haar omzet, als gevolg van een boekhoudkundige fout te hoog waren; bij dezelfde gelegenheid verstrekte Cementir bovendien een boekhoudkundige verklaring waarin de ten onrechte aan de cementomzet toegevoegde bedragen werden vermeld en berekend en waaruit derhalve de precieze cijfers bleken van de omzet die de Commissie in aanmerking had moeten nemen voor de berekening van de aan Cementir opgelegde boete.

Bij brief van 2 maart 1995 van de directeur-generaal van het Directoraat-generaal Mededinging wees de Commissie het verzoek om herberekening af. Deze afwijzing vormt het voorwerp van het onderhavige beroep.

Cementir betoogt, dat de beschikking op de volgende gronden moet worden nietigverklaard:

- In haar beschikking is de Commissie voor de berekening van de aan Cementir opgelegde boete uitgegaan van een onjuiste omzet, omdat daarin bedragen waren opgenomen die niets uitstaande hebben met de verkopen van grijs cement (en klinker). De verklaringen van de Commissie in haar brief van 2 maart 1995, waarin deze onjuistheden in de berekening weliswaar stilzwijgend worden erkend, maar waarmee wordt getracht de relevantie ervan voor de bepaling van de boete en daarmee voor het verzoek om herberekening te betwisten, zijn noch gegrond noch ter zake dienend.
- De weigering van de Commissie om de hoogte van de boete aan te passen aan de juiste cijfers betreffende de omzet — welke cijfers de Commissie overigens niet bestrijdt — uit zich in een ernstige, ongerechtvaardigde bestraffing jegens Cementir. De aan haar opgelegde boete is uiteindelijk berekend aan de hand van objectief onjuiste gegevens, waardoor zij onevenredig is, en op een andere, ongunstiger grondslag dan die welke is gebruikt voor de andere ondernemingen, die enkel hun verkopen van grijs cement hebben meegedeeld. Bijgevolg is het beginsel van gelijke behandeling geschonden.

⁽¹⁾ PB nr. L 343 van 30. 12. 1994, blz. 1.